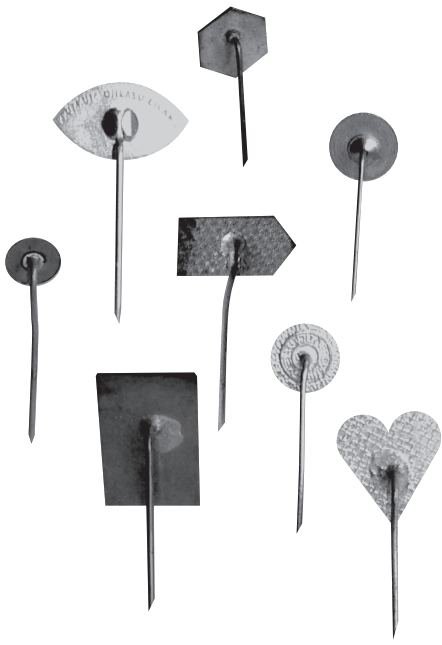

Bianca Bellová

Mrtvý muž

HŮST

Bianca Bellová *Mrtvý muž*

Brno 2011

Bianca Bellová

Mrtvý muž

© Bianca Bellová, 2011

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2011 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-533-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-534-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-535-1 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-536-8 (Formát MobiPocket)

Věnováno babičce R.

Díky

Předčtenářům: *Lindě Wiedermannové,*
Denise Fraulein Novotné, Míše Hečkové,
Anně Bohuslavové a Ľendovi Holečkovi.

Za odbornou konzultaci: *Dr. Martině Mockové*
z University Hospital Birmingham.

Za pomoc: *Honzovi Trnkovi.*

A samozřejmě *Adrianovi.*

*Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami či událostmi
je buď čistě náhodná, nebo je důsledkem neprozřetelné sdílnosti
těchto osob.*

Dědu pověsili v září devatenáct set padesát. Mami se narodila v lednu následujícího roku, ale to ještě nevěděla, že je pohrobek. Ani babi nevěděla, že je vdovou, když si tehdy roztržitě hladila břicho. Že to ale nejspíš tušila, o tom žádná. Možná si myslela, že dědu zastřelila popravčí četa, jako to dělali Němci. Určitě ale nevěděla, jak se věšelo. Naštěstí. Že se místo humánních c. k. poprav, při kterých kat oběšenci hned zlomil vaz, odsouzcenci na oprátce ještě deset minut škubali, než se dočista udusili.

No ano, začínám trochu brutálně, ale to jen proto, abych si získala tvou pozornost. Víš, jak to dneska chodí: když v tom není sex, násilí nebo uhnívající maso, tak to nikoho nezajímá. Jistěže bych s tebou radši mluvila o dětech a zvláštních zážitcích, které se mi v poslední době dějí. Na všechno dojde, jen musíme vyladit ten správný rytmus.

Řekls, že to máš rád natvrdo, a já souhlasila. Tedy spíš jsem neřekla ne. Neřekla jsem nic. Dělala jsem to natvrdo, jak jsi chtěl, i když bych se bez toho klidně obešla. Říkals, že čím víc překonám vlastní stud, tím víc se mi to bude líbit. Nefungovalo to, že jo. Tady vidíš, jak moc jsem se

snažila. Stud, to ano, jistě, toho mám na rozdávání. Že by se mi to líbilo, to nemůžu říct. Musela jsem vystoupit z vlastního těla a předstírat, že se to děje někomu jinému, protože taková zábava to zas nebyla. Teď už to můžeš vědět: už je mi to úplně šumák. Už dokážu bez uzardění mluvit o tom, že jsi mě svazoval a obtahoval zezadu. Že se mi po hrátkách s tebou špatně sedělo i chodilo. Že jsem mívala poraněné koutky úst, takže jsem se nemohla ani usmát. Ne, že by se mi to teď být o fous víc líbilo, ale některé věci jsou trochu jinak.

Tak zaprvé, budeme teď k sobě otevření – nebo alespoň já budu. Bylo by fér, kdybys k tomu taky tak přistupoval, ale jak říkám, je to teď jedno. Byly doby, kdy mé infekce byly jediným důkazem, že spíš s někým jiným. Když jsem se zeptala, usmíval ses a tvrdil mi, že jsi mi tak věrný, že je to k neuvěření. Opravdu.

Za další: teď já budu tahat za nitky. Dlouho jsem se k té imaginární cestě kolem světa odhodlávala a stálo mě to hodně odvahy. Buď si jistý, že žádnou zastávku nevynechám, i když neručím za to, že si občas neuděláme zajíždku. Teď já budu výsostnou královnou tvých manželových knoflíčků, kreditky i intimních partií. Budeš to mít tak natvrdo, jak jsi vždycky chtěl – a ještě o trochu víc. Ještě o moc víc.

A v neposlední řadě mě teď posloucháš. Dokonce tě mé vyprávění snad i baví; teď konečně chceš o mně všechno vědět.

To je jako s tou fotkou Davida na Baltu, kterou jsem našla v mámině kapse. Neříkám, že mělo nějaké zvláštní význam, že měla zrovna tuhle fotku s Davidem v kapse županu, protože tam měla ještě mraky věcí: hřeben, žvejkačky, zápalky, sichrhajcku, nějaký drobný, pár vizitek lidí, který neznám, kaštan, prostě úplná kápézetka. Ale člověk si nemůže pomoci a napadne ho, že když má někdo

breakdown, tak věci, co nosí po kapsách, mají k jeho stavu nějaký vztah. A na tý fotce je David, jak stojí po kotníky ve vodě, vítr tou fotkou docela třese, David je celý zmrzlej, že máš chuť ho vzít do dlaní a dejchat na něj: dívá se do objektivu, ale tak nějak mimo, horní ret má jako vždycky pootevřenej, takže mu vyčuhujou horní jedničky, nikdo na dohled a všude za ním moře, pokud je teda člověk schopnej ho přes tu Davidovu husí kůži zahlídnout. Prostě když se na tu fotku podíváš, tak se ti chce sepsat závěť a ulehnout v nejlepších šatech do rakve. To mi trochu hlava nebere, proč zrovna s touhle fotkou mamí pobíhá po ústavní zahradě; ne že bych snad žárlila, že na tý fotce nejsem já, ale nechápu, proč zrovna tahle fotka. Protože jestli měla chuť bejt sentimentální, tak máme doma plný krabice sentimentálních fotek z dětství, desítky fotek, na kterých mamí, tati a dvě děti snídají v posteli kakao a smějí se do objektivu. Prochází se po zahradě v tom otřesným fialovým županu, poprvé za ty roky je neupravená, a já se nemůžu ubránit podezření, že si ten svůj kolaps užívá do dna a ve skutečnosti je stejně málo zhroucená jako ta Brožová-Polednová.

Když to takhle před sebou celý vidíš, třebas na přeskáčku, tak je to k pousmání, protože kdybys byl škodolibej, tak to můžeš vidět jako sled událostí, o kterejch člověk postupně zjišťuje, že ho minou: v jednu chvíli si uvědomí, že už se asi nestane královnou krásy, pak juniorskou mistryní světa v běhu, tvou femme fatale, číkoliv femme fatale, pak jakoukoliv mistryní čehokoliv v čemkoliv, pak hrdou milenkou manželkou matkou atd. Atd. Naštěstí ty i já víme, že je třeba s rozvahou užívat každého dne, protože kdo ví, co tě čeká za příštím rohem. Alespoň pořád neuhýbej pohledem.

Jsem sice už trochu málo nadšená, když se mám učit něco novýho – jako třeba na bungee by mě nedostali ani

v bezvědomí —, ale o to víc mě ještě pořád těší pružnost a výkonnost vlastního těla. Když se podívám na ty děvčátka na ulici, jsem si jistá, že bych jim ještě pořád na hladký stovce v klidu natrhla prdel.

Ted' nejde o to, že to tentokrát nechci mít posraným nahoru.

Ted' jde o všechno. Jestli ten příběh nevypovím, než kohout třikrát zakokrhá, přijdou si pro mě a nic po mně nezůstane...

Snad se tentokrát dokážu umírnit a držet se ve svém projevu zpátky; vybrat to podstatné a volit zdrženlivost ve slovech, aby mohl jasněji vyvstat jejich význam... Představíš-li si, milý, ten příběh jako provázek smotaný z mnoha slov, mám za úkol ho dokonale zkrátit tak, aby nebylo třeba víc než jediné stránky, jediné věty, snad i jediného slova...

Mám jedinou noc (teda vlastně den, ale to by pak ta paralela kulhala, vid'?) na to všechno vypovědět, o tisíc méně než Šeherezáda, víc mi nepřísluší, ať je můj příběh sebezpyčejší, milý... potřebuju k tomu moudrost, která mi chybí, a ukázněnost, která mi nikdy nebyla vlastní... a to nemluvím o tom, že pro mne zůstává tolik zákoutí toho příběhu skrytých ve stínu... Mám jedinou okousanou tužku a jedinou napůl ohořelou svíčku, do rána smím popsat jeden list, a tak horečně pátrám po tom slově, po té větě, která to řekne všechno, ale moje cela se houpe a mění tvar, a tak mi to slovo stále uniká.

Já vím, nechávám se unést vlastní obrazností... roubuju významy, tvořím paralely, kterým nikdo jiný nemůže rozumět... Nejsem žádná Šeherezáda. Nejsem ani krásná, ani moudrá. Nejsem žádný odsouzenec v cele, ale sedím si tu s tebou na sluníčku v parku a snášim ti na jednu hromadu ozdobný peříčka a klacíčky, abych z toho uplácala nějakou uchopitelnou tvar... nenudíš se?